

## Arrest

nr. 235 752 van 5 mei 2020  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X  
vertegenwoordigd door haar voogd X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN WALLE  
Berckmansstraat 89  
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, vertegenwoordigd door haar voogd X, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, op 12 juni 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 mei 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 maart 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN WALLE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### **"A. Feitenrelaas**

*U verklaart een Burundees staatsburger te zijn, afkomstig uit Bujumbura (Gihosha) en behorende tot de Tutsi etnie. U bent geboren op 4 april 2003 en bent dus minderjarig.*

*Uw biologische vader heeft u nooit gekend. U ging naar school in Bujumbura. Uw moeder trouwde op 27 december 2014 met B.T., Algemene Regionale Commissaris van politie voor de Central Region (Centrale Regio) in Burundi. Omstreeks mei 2015 sprak uw stiefvader u en uw zus over aansluiten bij Imbonerakure, een organisatie waar hij zelf een hoge functie bekleedde.*

Hij wilde dat jullie zouden aansluiten en zou telkens hij thuis was jullie aanspreken en zeggen dat jullie er eens naartoe moesten gaan, om te kijken hoe het er aan toe gaat. Uiteindelijk duldde hij in november 2015 geen tegenspraak meer en nam hij u en uw zus onder dwang mee naar Gitega.

Hij nam jullie mee naar een trainingskamp waar hij jullie gans de dag achterliet en 's avonds laat weer kwam ophalen. Nadien zouden jullie weigeren nog mee te gaan en hem vermijden door op jullie kamer te blijven en te doen alsof jullie sliepen. Soms zou uw stiefvader gewelddadig worden en jullie bedreigen en slaan, maar hij nam jullie niet meer mee. Halverwege de negende graad stopte u met school, omdat uw moeder het inschrijvingsgeld niet kon blijven betalen voor zowel u als uw zus. Uw zus bleef naar school gaan, maar u bleef thuis. In juni 2017 reisde u met uw moeder per vliegtuig vanuit Burundi naar Oeganda. In september 2017 stuurde uw moeder u naar een kostschool in Oeganda, waar u de tiende graad volgde. In mei 2018 reisde u met uw moeder naar Italië, waar zij naartoe moest voor haar werk. Na een week in Italië reisden jullie door naar België. Op 17 mei 2018 vroeg u internationale bescherming bij de Belgische asielinstanties.

## **B. Motivering**

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen en het administratief dossier blijkt immers dat u minderjarig bent. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal: u werd gehoord door een gespecialiseerd medewerker van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het bijzijn van uw voogd, en het persoonlijk onderhoud werd aangepast aan uw leeftijd. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden, evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U stelt vervolging te vrezen door uw stiefvader, B.T., Algemene Regionale Commissaris van politie voor de Central Region (Centrale Regio) in Burundi (zie notities van uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS, d.d. 21/11/2018, p. 5, 6). Hij zou u willen dwingen u aan te sluiten bij de Imbonerakure beweging, waar jongeren getraind worden om de oppositie te viseren. U stelt geruchten gehoord te hebben dat de Imbonerakure gekleed zijn als soldaten, dat ze mensen doden en dat ze mensen vervolgen die tegen de president zijn. (CGVS d.d. 21/11/2018 p. 13.)

U verklaart dat uw (stief)vader aanvankelijk vriendelijk was tegenover u en uw zus, maar dat dit veranderde nadat jullie weigerden zich aan te sluiten bij de Imbonerakure (CGVS d.d. 21/11/2018 p. 6, 19 en CGVS d.d. 2/4/2019 p.11). Tenslotte zou hij jullie onder dwang meegenomen hebben naar een bijeenkomst van de Imbonerakure in Gitega (CGVS d.d. 21/11/2018 p. 13). U stelt in totaal slechts éénmaal door uw stiefvader meegenomen te zijn naar dergelijke bijeenkomst. Nadien bleef hij aandringen dat jullie, als zijn kinderen, zich zouden moeten aansluiten, hij zou regelmatig kwaad worden en jullie slaan. (CGVS d.d. 21/11/2018 p. 15). Na uw vertrek naar Oeganda bedreigde hij u nog, vooraleer u het contact met hem verbrak (CGVS d.d. 21/11/2018 p. 16, 20). Uw zus werd na uw vertrek opnieuw gedwongen om deel te nemen aan trainingen van de Imbonerakure (CGVS d.d. 2/4/2019 p. 7). Met betrekking tot het incident waarbij uw (stief)vader u en uw zus gedwongen zou hebben om een training van de Imbonerakure bij te wonen in Gitega, kunnen verschillende opmerkingen gemaakt worden.

Zo stelt u tijdens uw eerste onderhoud dat uw (stief)vader jullie omstreeks mei 2015 voor het eerst over de Imbonerakure sprak. Hij benaderde u en uw zus op een avond in de leefruimte, in aanwezigheid van uw broer J. en twee van zijn politieagenten. Hij zei dat jullie zouden moeten deelnemen aan de bijeenkomsten. Toen jullie weigerden werd hij kwaad en zei hij dat jullie er naartoe zouden gaan, desnoods gedwongen. (CGVS d.d. 21/11/2018 p. 13.) Eind 2015, omstreeks november, dwong hij u en uw zus mee te gaan naar een training van de Imbonerakure in Gitega. Hij nam jullie mee in zijn truck, u en uw zus zaten vooraan, zijn politiemannen en uw broers J. en K. zaten achteraan in de truck. (CGVS d.d. 21/11/2018 p. 14.) De politiemannen die meegingen kende u niet, in feite kende u geen enkele van zijn politiemannen bij naam, want het waren niet steeds dezelfde mannen die hem beschermden (CGVS d.d. 21/11/2018 p. 15). Slechts één van de politieagenten zag u regelmatig, de poortwachter, maar zijn naam kent u evenmin (CGVS d.d. 21/11/2018 p. 16).

Tijdens uw tweede onderhoud wordt u gevraagd opnieuw te vertellen hoe het eerste gesprek over de Imbonerakure verliep, toen hij jullie voor het eerst vertelde dat jullie moesten aansluiten. U stelt dat uw (stief)vader u en uw zus op een nacht naar het balkon riep met zijn politiemannen. Uw broers J., C. en K. waren bij het gesprek aanwezig.

*U stelt nu dat het gesprek begin 2016 zou plaatsgevonden hebben. Midden 2016 zou uw (stief)vader jullie 's nachts uit bed gelicht hebben en verplicht hebben mee te gaan naar Gitega, naar de trainingsvelden van de Imbonerakura. (CGVS d.d. 2/4/2019 p. 4, 5.) U stelt nu dat hij u en uw zus meenam in zijn truck, en dat de politieagenten achterin zaten. Gevraagd of u iemand kende van de mensen die meegingen die dag, noemt u enkel een politieagent die Ki. heette, maar u stelt dat hij normaalgezien meeging naar Gitega, doch die dag achterbleef. (CGVS d.d. 2/4/2019 p. 6)*

*Uw verklaringen tijdens uw tweede onderhoud over uw eerste gesprek over de Imbonerakure en over uw eerste (en enige) kennismaking met hen, verschilt cruciaal van uw aanvankelijke verklaringen over dezelfde gebeurtenissen. Vooreerst zijn de data verschillend, hoewel u dit tracht te vergoelijken door na de pauze te stellen dat u zich vergist hebt (CGVS d.d. 2/4/2019 p. 10). Het valt op dat deze vergissing u pas te binnen schiet nadat u de pauze met uw advocate doorbracht (CGVS d.d. 2/4/2019 p. 10). Uw rechtzetting komt dan ook weinig overtuigend over, zeker gezien de overige incoherenties in uw verklaringen. Zo spreekt u tijdens het tweede onderhoud in het geheel niet meer over uw twee broers, die volgens uw eerdere verklaringen (tijdens uw eerste onderhoud) eveneens meereden naar Gitega (zie supra). Wel spreekt u over een politieagent die Ki. heet, terwijl u eerder beweerde geen enkele van uw vaders politiemannen bij naam te kennen (zie supra). Opnieuw gevraagd of er nog iemand die u kende meeging naar Gitega antwoordde u ontkennend (CGVS d.d. 2/4/2019 p. 6).*

*Tijdens uw eerste onderhoud verklaart u één broer van uw stiefvader te kennen, namelijk Ki., tijdens uw tweede onderhoud stelt u één broer van uw stiefvader ontmoet te hebben, maar zijn naam vergeten te zijn (hoewel u eerder één van uw vaders politiemannen als Ki. aanduidde, terwijl u tijdens het eerste gehoor stelde geen van zijn politiemannen te kennen). (CGVS d.d. 21/11/2018 p. 15, 16, 19 en CGVS d.d. 2/4/2019 p. 8))*

*U stelt sinds januari 2015 tot juni 2017 in het huis van uw stiefvader woonde, in Kinanida 3, Bujumbura (CGVS d.d. 21/11/2018 p. 9). Uit het bovenstaande blijkt reeds dat uw verklaringen over uw lotgevallen tijdens deze periode weinig overtuigend zijn. Dit vermoeden wordt nog versterkt door de stempels in uw paspoort naast uw verklaringen te leggen. Zo blijkt uit uw paspoort dat u meermaals tussen Uganda en Burundi reisde en soms ook naar Rwanda. U verklaarde in de periode die u bij uw (stief)vader woonde met Kerstmis op Pasen naar Oeganda gereisd te hebben, voor één of twee weken, om even weg te zijn uit het huis (CGVS d.d. 21/11/2018 p. 9, 10). In uw paspoort kan echter teruggevonden worden dat u Burundi verliet op 13 april 2015 en dat u Burundi binnenkwam op 8 januari 2016. Er zijn geen bewijzen dat u in tussentijd in Burundi bent geweest, gezien het ontbreken van stempels om dit te attesteren. (Zie stempels in origineel paspoort toegevoegd aan het administratief dossier.) In feite lijkt u tijdens uw tweede gehoor, toen u andere data opgaf voor het gesprek over Imbonerakure met uw (stief)vader (namelijk begin 2016) en voor het bijwonen van een training (midden 2016), gepoogd te hebben om uw verklaringen beter af te stemmen op de stempels in uw paspoort. Volgens uw paspoort was u immers van 8 januari 2016 tot 27 maart 2016 en van 16 april 2016 tot 10 juli 2016 in Burundi, overeenstemmend met de data die u opgaf (zie supra). U keert echter terug op deze verklaringen en herhaalt dat de cruciale gebeurtenissen van uw asielrelaas midden 2015 en eind 2015 hebben plaatsgevonden, ondanks gebrek aan bewijzen voor uw aanwezigheid in Burundi tijdens deze periode.*

*U stelt in Burundi uw stiefvader te vrezen en verklaart dat hij u, uw zus en uw moeder kwaad kan doen, of zelfs doden (zoals hij al dreigde), zonder dat hij gearresteerd zou worden (CGVS d.d. 21/11/2018 p. 16, 19). Met betrekking tot de bedreigingen van uw stiefvader legt u een audiofragment voor, dat echter onleesbaar is en dus niet geopend kan worden, waardoor het CGVS het niet inhoudelijk kon beoordelen. Sowieso is de authenticiteit van audiofragmenten onmogelijk na te gaan en kan dergelijk materiaal bovendien geactiveerd zijn.*

*Tijdens uw eerste onderhoud verklaart u dat uw stiefvader aanvankelijk vriendelijk was, maar zijn ware aard liet zien nadat hij met uw moeder trouwde (CGVS d.d. 21/11/2018 p. 19). Tijdens uw tweede onderhoud, gevraagd hoe hij u behandelde voor hij over de Imbonerakure begon te spreken, stelt u dat hij zich normaal gedroeg en dat hij zijn ware aard liet zien nadat jullie weigerden aan de trainingen deel te nemen (CGVS d.d. 2/4/2019 p. 10). Er dient te worden vastgesteld, aangezien u de aanleiding van uw problemen met uw (stief)vader niet aannemelijk kon maken (zie supra), u evenmin uw vrees voor vervolging door hem aannemelijk kon maken.*

*U verklaarde voor de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) dat u weigerde met uw moeder terug naar Burundi te reizen om aan uw stiefvader te ontsnappen (zie fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling). Uw zus verbleef in Burundi sinds jullie vertrek, en werd door uw stiefvader opnieuw verplicht om deel te nemen aan de trainingen van de Imbonerakure (CGVS d.d. 2/4/2019 p. 7). Uw stiefvader was erg kwaad dat u in België verbleef en bedreigde uw moeder en zus, wat hen ertoe aanzette weg te vluchten naar Burundi en naar Oeganda te vertrekken (CGVS d.d. 21/11/2018 p. 8, 18). U stelt eveneens dat uw stiefvader het zich niet kan permitteren dat zijn vrouw hem verlaat, gezien zijn hoge positie in Burundi, en dat hij alles zou doen om niet op die manier vernederd te worden.*

Het is dan ook opvallend dat uw moeder en zus desondanks uit Burundi konden vertrekken en van hem wegvlugten, ook al is hij het hoofd van de politie van de gehele centrale regio van Burundi en heeft hij verschillende politiemensen ter beschikking (CGVS d.d. 21/11/2018 p. 6, 15).

Uw verklaringen over het wedervaren van uw moeder en zus sinds u in België asiel aanvraag, zijn weinig coherent. Zo stelde u tijdens uw eerste onderhoud dat uw moeder voor de VN werkte, maar dat ze intussen niet meer werkt en in Oeganda verblijft (CGVS d.d. 21/11/2018 p. 7). U verklaarde dat uw zus zei dat ze met jullie moeder van de ene naar de andere plaats trekt en dat ze niets hebben in Oeganda (CGVS d.d. 21/11/2018 p. 21). Nog volgens uw verklaringen zoeken ze in Oeganda ondersteuning als vluchteling, omdat ze zich er niet veilig voelen (voor uw stiefvader) (CGVS d.d. 21/11/2018 p. 18, 20 en CGVS d.d. 2/4/2019 p. 10). Tijdens uw tweede onderhoud stelt u dat uw moeder en zus in Oeganda een plek huren en dat uw moeder nog in Soedan werkt. U ontkent desgevraagd dat u eerder gezegd zou hebben dat ze stopte met werken, u stelt gezegd te hebben dat haar contract zou eindigen en specificeert verder dat het zou eindigen rond mei. Wat uw moeder vervolgens plant te doen stelt u niet te weten. (CGVS d.d. 2/4/2019 p. 11.) Ook hier valt op dat u een heel ander beeld schetst van de situatie van uw moeder en zus in Oeganda, en dan vooral van de werksituatie van uw moeder. Uit het gehoorverslag van uw eerste onderhoud blijkt immers dat u wel degelijk stelde dat uw moeder niet meer werkte (CGVS d.d. 21/11/2018 p. 7), en over een eindigend contract heeft u in het geheel niets vertelt.

Verschillende incoherenties doorheen uw verklaringen, maken dat u in het geheel niet hebt kunnen overtuigen van de situatie waarin u zich bevond in de periode die u in het huis van uw stiefvader zou doorgebracht hebben, noch van de situatie waarin uw moeder en zus zich momenteel bevinden. U heeft dan ook geen vrees voor uw stiefvader aannemelijk kunnen maken. Uw jonge leeftijd kan geen vergoelijking zijn voor de hierboven beargumenteerde flagrante incoherenties in uw verklaringen. Uit de gehoorverslagen blijkt dat u zich vlot kan uitdrukken en pertinent kan antwoorden op de gestelde vragen en u volgde tien jaar lang Engelstalig onderwijs (onder andere in internationale scholen, CGVS d.d. 21/11/2018 p. 5, 11 en CGVS d.d. 2/4/2019 p. 8). Hoewel bepaalde onwetendheden u omwille van uw leeftijd niet verweten kunnen worden, moeten ook de verklaringen die een vijftienjarige aflegt in het kader van een asielprocedure coherent zijn, wil deze aanspraak kunnen maken op bescherming. Dit geldt eens te meer voor verklaringen betreffende cruciale vervolgingsfeiten die u zelf spontaan aanbrengt en waar uw vrees volledig op voortbouwt.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus kan aan een asielzoeker de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend als hij, in geval van terugkeer naar zijn land en in zijn hoedanigheid als burger, een reëel risico op ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (artikel 48/4 §2, c) van de Wet van 15 december 1980).

In dit opzicht dient te worden beoordeeld of de huidige situatie in Burundi een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4 §2, c) van de Wet van 15 december 1980, d.w.z. een geweldssituatie die een zodanig hoog niveau bereikt dat er ernstige en bewezen redenen bestaan om aan te nemen dat een burger die naar Burundi wordt teruggezonden, een reëel risico op ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zou lopen alleen wegens zijn aanwezigheid op het grondgebied (zie CJUE, 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji).

Het begrip 'reëel risico' werd overgenomen uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, memorie van toelichting, Kamer, gew. zit. 2005-2006, nr. 51 2478/001, p. 85). Het risico in geval van terugkeer wordt dus beoordeeld in het licht van de interpretatie van het Hof van het begrip 'reëel risico'. Het risico moet persoonlijk, voorspelbaar en actueel zijn. Een potentieel risico op basis van speculaties, hypothesen, veronderstellingen of gewone vermoedens volstaat niet. Vooruitzichten over de evolutie van een situatie volstaan ook niet (EHRM, Soering vs. Verenigd Koninkrijk, 7 juli 1989, nr. 14.038/88, § 94; EHRM, Vilvarajah en anderen vs. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111; CEDH, Chahal vs. Verenigd Koninkrijk, 15 november 1996, nr. 22.414/93, § 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 46951/99, § 69).

Burundi kent op dit ogenblik een problematische en ernstige veiligheidssituatie. Er moet rekening worden gehouden met verschillende objectieve elementen om het reële risico bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Wet van 15 december 1980 te beoordelen.

Deze situatie gaf aanleiding tot confrontaties tussen het Burundese leger en gewapende groepen. Deze conflicten zijn niet ononderbroken en zijn afgebakend in de tijd en in de ruimte. Deze conflicten blijven niet duren en zijn gelokaliseerd.

Naast deze conflicten kent Burundi op dit ogenblik veel sporadische gewelddaden. Hoewel deze sporadische gewelddaden frequent zijn, zijn ze hoofdzakelijk doelgericht.

Hoofdzakelijk gaat het enerzijds om regelmatige gewelddaden vanwege de autoriteiten (leger, ordetroepen, Imbonerakure). Hun doelwitten zijn betogers, oppositieleiden, journalisten, militanten van het middenveld, mensenrechtenactivisten, bewoners van wijken van wie men denkt dat ze de oppositie steunen, of daarmee gelijkgestelden. Anderzijds pleegt de oppositie ook regelmatig gewelddaden die gericht zijn op het leger, de politie, leden van de partij aan de macht of naaste medewerkers van de regering, inwoners van wijken die als regeringsgezind worden beschouwd, of daarmee gelijkgestelden. Bovendien zijn deze gewelddaden hoofdzakelijk gelokaliseerd in afgebakende zones van het land - Bujumbura, sommige gemeenten buiten de hoofdstad.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat andere burgers dan personen die specifiek worden geïdентificeerd door een of andere bij de crisis betrokken partij en zelf niet betrokken zijn bij deze crisis, indirecte, zijdelingse slachtoffers van deze doelgerichte en sporadische acties kunnen zijn.

Bovendien geeft de huidige situatie ook aanleiding tot machtsmisbruik van een of andere partij die bij de crisis betrokken is, alsook tot een stijging van de criminaliteit waarvan personen zonder specifieke reden het slachtoffer kunnen zijn.

Deze gewelddaden waarvan personen die niet specifiek worden geïdентificeerd door een of andere bij de crisis betrokken partij, het slachtoffer kunnen zijn, lijken toevallig of vinden los van sporadische en doelgerichte gewelddadige acties van een van deze partijen plaats.

In voorkomend geval wordt de behoefte aan internationale bescherming van deze indirecte slachtoffers van doelgericht en sporadisch geweld van een of andere bij de crisis betrokken partij, alsook van de slachtoffers van machtsmisbruik of van misdaden hoofdzakelijk onderzocht in het licht van artikel 48/3 of, in casu, artikel 48/4, §2, a of b van de Wet van 15 december 1980.

Maar uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat deze gewelddaden niet zodanig veralgemeend en systematisch zijn, hetzij in Bujumbura of buiten de hoofdstad, dat er sprake is van willekeurig geweld of dat het geweld niet van die aard is dat er ernstige en bewezen redenen zijn om aan te nemen dat een Burundese burger in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, alleen wegens zijn aanwezigheid in Burundi, een reëel risico (en dus er in concreto te beoordelen en geen veronderstelling of hypothese) op ernstige bedreiging van zijn leven of persoon loopt.

Hoewel er in 2015 sporadische conflicten tussen het Burundese leger en gewapende groepen plaatsvonden, blijkt niet uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat de huidige situatie in Burundi zou overeenstemmen met een gewapend conflict, een situatie waarin de reguliere troepen van een land vechten tegen een of meerdere gewapende groepen of waarin twee of meerdere gewapende groepen tegen elkaar vechten (HJEU, C-285/12 Diakité tegen commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, arrest van 30 januari 2014).

Na onderzoek van de beschikbare informatie en rekening houdend met de voorgaande vaststellingen zijn er geen ernstige redenen om aan te nemen dat er op dit ogenblik in Burundi sprake is van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict dat voor elke burger een reëel risico op ernstige schade voor zijn leven of persoon in geval van terugkeer met zich meebrengt.

Bovendien kan worden aangenomen dat u, als (stief)dochter van de Algemene Regionale Commissaris van politie voor de Centrale Regio, op een meer dan gemiddelde bescherming door de nationale autoriteiten kan rekenen, zeker nu gebleken is dat de vrees die u aanhaalt voor uw (stief)vader in het geheel niet geloofwaardig is.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat in uw hoofd geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

U legt een origineel paspoort voor, hetwelk uw identiteit ondersteunt. Verdere opmerkingen met betrekking tot de stempels in uw paspoort werden hierboven reeds besproken. U legt een kopie van een geboortecertificaat voor (afgeleverd in 2014), waarop uw moeder en stiefvader vermeld worden als ouders. U legt verder een uittreksel van de huwelijksakte van uw ouders voor, een bevestiging identiteitsgegevens van uw moeder en een attest dat haar Burundese nationaliteit aantoonst (dewelke zij verwierf na haar huwelijk met uw stiefvader). Deze documenten ondersteunen uw identiteit en die van uw moeder en haar huwelijk met uw stiefvader, welke niet meteen betwist worden in bovenstaande argumentatie. Ook dient opgemerkt dat het slechts kopieën zijn, welke minder bewijswaarde kan worden toegedicht dan originele officiële documenten, aangezien zij gemakkelijk manipuleerbaar zijn. U legt verder een foto van het huwelijk van uw moeder met uw stiefvader voor, foto's van uw stiefvader zelf en foto's van uw zus in een blauw uniform terwijl zij poseert met wapens. Opnieuw dient opgemerkt dat het huwelijk van uw moeder en stiefvader niet betwist wordt. De foto's van uw stiefvader tonen hem op publieke bijeenkomsten en zijn niet meteen relevant met betrekking tot uw asielrelaas. Met betrekking tot de foto's van uw zus in uniform stelt u dat zij na uw vertrek opnieuw verplicht werd om deel te nemen aan een bijeenkomst van de Imbonerakure.

De foto's zijn ongedateerd en er blijkt niet uit dat uw zus zich op een bijeenkomst van Imbonerakure bevindt, laat staan dat zij daar tegen haar zin zou zijn. Aangezien foto's geposeerd/geacteerd kunnen zijn, hebben zij sowieso weinig bewijswaarde, indien zij niet ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, wat in casu het geval is. Het artikel met betrekking tot de schoolmeisjes die gearresteerd werden omdat ze foto's van de president bewerkst hadden, is weinig relevant met betrekking tot uw eigen vrees in Burundi, aangezien u geen enkele persoonlijke vrees in verband met enige politieke activiteiten naar voor bracht. U legt een kopie van een uitnodiging van CNDD-FDD voor een algemene bijeenkomst van de Imbonerakure in Gitega voor, een lijst met genodigden (kleurenkopie) en een artikel over de bijeenkomst van die dag. In het artikel wordt u niet genoemd en ook de uitnodiging en genodigdenlijst kan geen bewijswaarde worden toegedicht, gezien de manipuleerbaarheid van kopieën. Zelfs indien u inderdaad uitgenodigd zou zijn, zegt dit nog niets over uw relatie met uw stiefvader, of over het gedwongen karakter van een eventuele deelname. Deze documenten kunnen uw (incoherente) verklaringen in verband met uw vrees tegenover uw stiefvader niet in een ander licht plaatsen. De ongeloofwaardigheid van uw verklaringen over uw problematische relatie met hem en over zijn eis dat u zich bij de Imbonerakure zou aansluiten, blijft onverminderd overeind.

### **C. Conclusie**

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

## **2. Over het beroep**

### **2.1. Verzoekschrift**

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 12 juni 2019 een schending aan van "artikel 1 A (2) van de Vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève; artikels 48/3, 48/4 van de wet van 15 december 1980; de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980; het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid al de elementen van het dossier in aanmerking te nemen en het dossier over een voorzichtige wijze te behandelen); beoordelingsfout".

Volgens haar wordt het niet betwist dat zij 15 jaar oud en van Tutsi-origine is, dat zij "de dochter is van J.U., werkzaam voor de Verenigde Naties en meer bepaald voor UNISFA (United Nations Intérim Security Force for Abyei)", dat haar moeder op 27 december 2014 huwde met T.B., Algemene Regionale Commissaris van de politie voor de Central Région van Burundi, en dat deze man "een link heeft met de Imbonerakure, een jongeren militie waarvan algemeen bekend is dat zij geleid en bewapend wordt door de president, verantwoordelijk gehouden voor schendingen van de mensenrechten, moorden, verkrachtingen etc" ("Human Rights Watch, "Burundi, events of 2018"). Zij verwijst dienaangaande "naar verschillende artikelen gepubliceerd op het internet waarin haar stiefvader in één adem genoemd wordt met de huidige president van Burundi en in verband gebracht wordt met moorden, misdaden tegen de mensheid etc" ("Bewijs van link tussen de stiefvader van verzoekster en de Imbonerakure: a) Forum pour le renforcement de la société civile, "Burundi: les violations des droits humains continuent et aggravent la paupérisation de la population", februari 2019 (p. 26 wordt naam in verband gebracht met daden Imbonerakure); b) Agence Bujumbura News, "Quand les masques tombent au CNDD-FDD", 6 oktober 2015").

Zij klaagt aan "dat het CGVS in het geheel niet ingaat op het profiel van verzoekster, in de huidige context in Burundi (zie 2.5), maar zich louter concentreert op de geloofwaardigheid van haar verklaringen" en hierbij "voornamelijk inzoomt op kleine details in het verhaal, zoals de naam van de broer van haar vader, de naam van de politieagent etc., zonder concreet in te gaan op de grond van het asielrelaas: haar vrees voor inlijving bij de Imbonerakure en vrees voor vervolging door haar stiefvader".

Wat betreft het incident waarbij verzoekster en haar zus gedwongen werden een training van de Imbonerakure bij te wonen in Gitega, geeft zij toe "dat zij verward kan overkomen wat data betreft" gezien zij "een zeer jachtig leven [leidde], hetgeen ook aangetoond wordt door de vele entry en exit stempels in haar paspoort". Zij bevestigt "dat het gesprek plaatsvond in het midden van het jaar 2015", maar klaagt aan dat de commissaris-generaal zich vastpint op de maand mei. Het moet, aldus verzoekster, "eerder juni 2015 geweest zijn nadat zij terug was van haar schoolreis [in Europa]". Zij bevestigt tevens "effectief vergeten te hebben melding te maken van de aanwezigheid van haar broers in de wagen bij haar tweede interview".

Wat betreft het feit dat zij pas bij het tweede onderhoud zou spreken over de politieagent die Ki. heet, terwijl ze eerder had gezegd de politieagenten niet bij naam te kennen, wijst zij op haar verklaringen op het eerste persoonlijk onderhoud waar zij wél aangaf één politieagent te kennen. Zij legt uit dat zij zich bij het tweede persoonlijk onderhoud zijn naam herinnerde, *“hetgeen absoluut niet ongeloofwaardig is”*.

Wat betreft het feit dat zij zich zou tegenspreken over de naam van de broer van haar stiefvader, waar zij bij het eerste onderhoud zijn naam, Ki., noemde maar dit bij het tweede zou vergeten zijn maar dan wel de naam Ki. gaf voor de politieagent, merkt verzoekster op *“dat Ki. één van de meest voorkomende namen is in Burundi”* en *“dat zij de familie van haar schoonvader niet goed kent”*.

Waar de bestreden beslissing stelt dat uit haar paspoort zou blijken dat zij Burundi verliet op 13 april 2015 en terug binnenkwam op 8 januari 2016, antwoordt verzoekster dat dit niet klopt met de stempels in haar paspoort. Verzoekster wijst op een exit stempel dat zij Burundi inderdaad verliet op 13 april 2015, een entry in Oeganda op 13 april 2015, een exitstempel uit Entebbe op 13 mei 2015, een entry stempel op 13 mei 2015 in Dusseldorf (visum toegekend voor het bijwonen van een cultuurfestival en dit in het kader van een schoolexcursie) en een exitstempel uit Dusseldorf op 10 juni 2015, maar zij stelt vast dat er vanaf dan *“een deel entry en exit-stempels [zijn] waarvan de data onleesbaar zijn: Zo is de entry-stempel op p. 9 van haar paspoort in Bujumbura onleesbaar maar zou deze zeer goed mogelijk 10 juni 2015 kunnen zijn. Bovendien is er een exit stempel uit Bujumbura op p. 6 van haar paspoort die lijkt te dateren van 22 december 2015, ze kan natuurlijk Bujumbura niet verlaten als ze er nooit is binnengekomen.”*. Zij verduidelijkt *“dat zij van Dusseldorf naar Entebbe reisde en vandaar met een militaire escorte naar Bujumbura”* en dat de gebeurtenissen kort na haar schoolreis plaats hadden. Zij wijst op haar verklaringen *“tijdens haar gehoor dat zij frequent met de auto reisde tussen Burundi en Oeganda (vb p. 20 gehoor 21 november 2018)”* en legt uit dat er niet steeds grenscontroles zijn *“wanneer er met de wagen tussen de twee landen gereden wordt, rekening houdende met het feit dat haar schoonvader hen komt ophalen met een militair voertuig”*.

Wat betreft het feit dat het audiofragment dat zij neerlegt van haar stiefvader onleesbaar is en de authenticiteit niet nagegaan kan worden, voert verzoekster aan dat zij het audio-fragment probeert te openen, zodat zij er een transcriptie van kan laten opstellen, maar dat zij hier voorlopig nog niet in geslaagd is.

Aangaande haar vermeende onduidelijkheid over het moment waarop haar stiefvader zijn ware aard liet zien, stelt verzoekster dat *“de trouw dateert van december 2014, de eerste introductie met de Imbonerakure van midden 2015 na haar terugkomst van schoolreis, hier zit dan ook slechts een 6 à 7 tal maanden tussen”*, dat *“de agressieve houding van haar stiefvader in gradaties [kwam], zodat er geen echt moment op te plakken valt”*, dat *“het CGVS zich louter [baseert] op [een] paragraaf uit het eerste interview, waar verzoekster aangaf dat hij “na de trouw” anders werd en hij gemeen werd, zonder daar een specifieke datum of gradatie van gemeenschap op te plakken”* en dat de vraag tijdens het tweede persoonlijk onderhoud *“totaal niet geplaats [is] in de tijd”* waardoor hieruit *“totaal niets afgeleid [kan] worden”*.

Wat betreft haar verklaringen over het “wedervaren” van haar moeder en zus, benadrukt zij dat zij tijdens het eerste persoonlijk onderhoud aangaf *“dat zij niet zeker was over het “wedervaren” van haar moeder en zus aangezien zij pas recent opnieuw contact had met haar moeder, meer precies tweemaal, en dus nog niet veel informatie had”*, dat zij na dit onderhoud navraag deed bij haar moeder en aldus *“info over haar moeder en zus bekam tussen de twee interviews, zodat haar niet verweten kan worden dat zij tegenstrijdig zou geweest zijn”*.

Verzoekster wijst op recente informatie over de actuele situatie van haar moeder in Oeganda: het *“Nieuw stuk: opsporingsbevel d.d. 8 juni 2018”* waaruit zou blijken dat haar moeder vervolgd wordt voor spionage voor Rwanda, het *“Nieuw stuk: verblijfsvergunning moeder in Oeganda”* en het *“Nieuw stuk: Klacht voor bedreiging ingediend door moeder in Kampala”* waarin haar verklaringen over de bedreigingen worden genoteerd. Deze stukken tonen volgens verzoekster aan dat haar *“effectief Burundi heeft verlaten omwille van een vrees voor vervolging door haar echtgenoot en de regering aangezien zij zijn gedachtegoed en steun voor de regering niet onderschreef”* en *“dat hun situatie in Oeganda moeilijk is en zij tot in Oeganda bedreigd worden”*.

Vervolgens gaat verzoekster in op de algemene situatie in Burundi en de relatie tussen Burundi en België. Zij wijst op een *“arrest van Uw Raad nr. X van 5 november 2018”* en op *“verschillende rapporten”*.

Verzoekster meent als vluchteling erkend te moeten worden gezien *“de schoonvader van verzoekster sterke banden heeft met de Imbonerakur”* en haar inlijving *“waarschijnlijk”* is, gezien *“haar moeder en zus Burundi moesten ontvluchten omwille van toegeschreven politieke overtuigingen en vermoedens van spionage en haar toevlucht heeft moeten zoeken in Oeganda, waar zij tot op de dag van vandaag bedreigd wordt”* en gezien *“er een groot risico bestaat dat de behandeling die haar gereserveerd zal worden in Burundi, nadat zij in België een asielaanvraag heeft ingediend waarbij zij verklaringen aflegt tegen haar stiefvader, één van de vertrouwelingen van de president en hem in verband brengt met de daden van de Imbonurakure, daden van vervolging zullen uitmaken”*.

Zij wijst op de bewijslast, het voordeel van de twijfel en haar *“atypisch”* relaas en profiel, alsook op *“de behandeling die haar gereserveerd zou worden in Burundi, nadat zij in België een asielaanvraag heeft ingediend waarbij zij verklaringen aflegt tegen haar stiefvader, één van de vertrouwelingen van de président en hem in verband brengt met de daden van de Imbonurakure”*.

Ten slotte meent verzoekster dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, *“rekening houdende met de omvang van het geweld in Burundi en het profiel van verzoekster”* en *“het louter crimineel gedeelte van het geweld”*, gezien volgens haar blijkt *“dat er een binnenlands conflict aan de gang is in Burundi, tussen de autoriteiten, hun milities, de criminele bendes en de oppositie”*.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en haar als vluchteling te erkennen, haar minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoekster *“de dossier terug te verwijzen naar het CGVS teneinde hemtverder te onderzoeken, en meer bepaald de nieuwe elementen die zij voegt betreffende de situatie van haar moeder, alvorens een beslissing te nemen”*.

## 2.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster *“Nieuw stuk: opsporingsbevel d.d. 8 juni 2018”, “Nieuw stuk: verblijfsvergunning moeder in Oeganda”, “Nieuw stuk: Klacht voor bedreiging ingediend door moeder in Kampala”, “Bewijs van link tussen de stiefvader van verzoekster en de Imbonerakure: a) Forum pour le renforcement de la société civile, “Burundi: les violations des droits humains continuent et aggravent la paupérisation de la population”, februari 2019 (p. 26 wordt naam in verband gebracht met daden Imbonerakure); b) Agence Bujumbura News, “Quand les masques tombent au CNDD-FDD”, 6 oktober 2015”, “Human Rights Watch, “Burundi, events of 2018” en “United Nations General Assembly, “Report of the commission of Inquiry on Burundi”, 10-28 september 2018”*.

Bij aanvullende nota, op de Raad toegekomen op 9 augustus 2019, voegt verzoekster *“een attest van the Office of the Prime Minister, afgegeven d.d. 18 juli 2019 te Kampala, stellende dat Mevrouw J.U., moeder van verzoekster, een asielzoekster is van Burundi waarvan de zaak in behandeling is bij de Refugee Eligibility Committee met als referte RM8-00183427”*.

Bij de verweernota voegt de commissaris-generaal *“COI Focus “Burundi. Situation sécuritaire” van 29 april 2019”* en *“COI Focus « Burundi. Risque en cas de retour de ressortissants burundais qui ont séjourné en Belgique. » van 11/01/2019”*.

Ter terechtzitting legt verzoekster een aanvullende nota neer met nieuwe stukken:

*“Een attest van the Office of the Prime Minister, afgegeven d.d. 18 juli 2019 te Kampala stellende dat Mevrouw J.U., moeder van verzoekster, een asielzoekster is van Burundi waarvan de zaak in behandeling is bij de Refugee Eligibility Committee met als referte RM8-00183427 (reeds overgemaakt dmv aanvullende nota d.d. 7 augustus 2019); (stuk 1)*

*Asielaanvraag ingediend in Canada door de moeder van verzoekster, U.J., en haar zus, I.S., attest afgeleverd op 7 augustus 2019; (stuk 2)*

*Brief van de Canadese asielinstanties d.d. 5 september 2019 dat de moeder van verzoekster en haar zus een hoge erkenningsgraad hebben, zodat hun procedure louter schriftelijk en versneld behandeld kan worden met vraag tot het overmaken van bepaalde stukken; (stuk 3)*

*Nieuwe convocatie door de Burundese instanties d.d. 16 juli 2019; (stuk 4)”*.

## 2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekende partijen daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: Richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de Richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

#### 2.4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de Richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoekster moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming.

Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoekster overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

## 2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.5.1. Verzoekster verklaart niet te kunnen terugkeren naar Burundi uit vrees voor haar stiefvader die haar zou willen inlijven bij de Imbonerakure. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hecht echter geen geloof aan het asielrelaas van verzoekster.

2.5.2. De Raad neemt met de CGVS aan dat verzoekster niet aannemelijk maakt in het verleden problemen te hebben gehad met haar Burundese stiefvader. Uit haar verklaringen blijkt dat verzoekster (samen met haar zus) eenmalig door hun stiefvader werd aangesproken om zich aan te sluiten bij de Imbonerakure en dat zij en haar zus een tijd daarna gedwongen meegenomen werden naar een trainingskamp van de Imbonerakure in Gitega. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud vertelde verzoekster dat hun stiefvader hen hierover aansprak midden 2015 en dat ze eind 2015 gedwongen meegenomen werden naar Gitega (notities van het persoonlijk onderhoud van 21 november 2018 (hierna: notities 21 november 2018), p. 14), terwijl zij tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaarde dat het gesprek begin 2016 zou plaatsgevonden hebben en dat ze midden 2016 door hun stiefvader werden meegenomen naar Gitega (notities van het persoonlijk onderhoud van 2 april 2019 (hierna: notities 2 april 2019), p. 4-5). Verder gaf verzoekster tijdens het eerste onderhoud aan dat ze naar het trainingskamp werden genomen in de truck van de stiefvader, met hun broers J. en K. en met enkele politiemannen erbij, waarvan zij geen enkele bij naam kende (notities 21 november 2018, p. 14-15). Tijdens het tweede onderhoud liet zij daarentegen optekenen dat in de truck niemand anders zat die zij kende, maar dat er wel een politieagent Ki. aanwezig was, die normaalgezien meeging naar Gitega, doch die dag achterbleef (notities 2 april 2019, p. 6).

2.5.3. De uitleg in het verzoekschrift *“dat zij verward kan overkomen wat data betreft”* gezien zij *“een zeer jachtig leven [leidde], hetgeen ook aangetoond wordt door de vele entry en exit stempels in haar paspoort”*, kan bezwaarlijk overtuigen, nu het wel degelijk van een 16-jarige verwacht kan worden dat zij ingrijpende gebeurtenissen consequent in de tijd kan situeren, desgevallend net ten aanzien van de reizen die zij ondernam. Waar in het verzoekschrift aldus wordt gesteld dat het eerste gesprek over de Imbonerakure *“eerder juni 2015 geweest [was] nadat zij terug was van haar schoolreis [in Europa]”*, ziet

de Raad aldus niet in waarom verzoekster de gebeurtenissen tijdens het tweede persoonlijk onderhoud meer dan een half jaar later zou situeren indien ze deze in werkelijkheid zou hebben ervaren, temeer gezien in het verzoekschrift nog wordt benadrukt dat de gebeurtenissen kort na haar schoolreis in Düsseldorf plaats hadden en dit dus een duidelijk oriëntatiepunt is. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat zij *“vergeten [heeft] melding te maken van de aanwezigheid van haar broers in de wagen bij haar tweede interview”*, blijkt dit niet uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Aan verzoekster werden verschillende vragen gesteld over de aanwezige personen tijdens het incident en in de truck en verzoekster antwoordde niet het vergeten te zijn maar liet daarentegen optekenen dat er niemand aanwezig was die zij kende, behalve een politieagent die Ki. heette (notities 2 april 2019, p. 6). Dit geldt eveneens voor de stelling in het verzoekschrift dat het *“absoluut niet ongeloofwaardig is”* dat zij zich bij het tweede persoonlijk onderhoud de naam van een aanwezige politieagent herinnerde, gezien verzoekster tijdens het eerste persoonlijk onderhoud niet aangaf zich de naam van de politieagent niet te kunnen herinneren, doch wel uitdrukkelijk antwoordde dat zij geen namen kende van de aanwezige politieagenten (notities 21 november 2018, p. 15).

2.5.4. Hoe dan ook zelfs indien verzoekster zou worden gevolgd, wat niet het geval is gelet op het voorgaande, blijkt uit verzoeksters verklaringen hoogstens dat zij in 2015 of 2016 eenmalig werd aangesproken over de Imbonerakure en dat zij eenmalig gedwongen meegenomen werd naar een trainingskamp waar zij een dag moest doorbrengen, maar dat zij daarna steeds heeft kunnen weigeren en haar stiefvader wist te vermijden. Verzoekster bleef intussen gewoon thuis wonen en liep in Burundi school tot de 9de graad. Voorts volgde ze vanaf september 2017 de 10de graad op een kostschool in Oeganda maar ondernam verschillende reizen waarbij ze ongemoeid Burundi in- en uitreisde, alvorens zij in mei 2018 met haar moeder naar Italië vertrok en daarna om internationale bescherming verzocht in België. Een dergelijke levensloop, waarbij verzoekster van haar stiefvader de vrijheid kreeg om school te lopen (ook in het buitenland) en regelmatig te reizen (zelfs naar Europa), kan niet worden verzoend met het beeld dat verzoekster schetst van haar stiefvader, die als een tiran zijn gezin zou leiden en niet zal stoppen tot verzoekster en haar zus (gedwongen) zijn ingelijfd bij de Imbonerakure.

2.5.5. Dat verzoeksters stiefvader in werkelijkheid niet dermate gefocust is op het met dwang (laten) inlijven van verzoekster en haar zus, kan nog blijken uit de vaststelling dat verzoekster enerzijds beweerde dat haar zus nog eens had moeten deelnemen aan trainingen (notities 2 april 2019, p. 7) en dat haar stiefvader razend was dat verzoekster in België was gebleven (notities 21 november 2018, p. 8, 18), doch anderzijds liet noteren dat haar moeder en zus - die nog een jaar alleen bij de stiefvader was achtergebleven (notities 21 november 2018, p. 12; notities 2 april 2019, p. 7) - vervolgens gewoonweg Burundi konden verlaten om aan zijn dwang te ontkomen, hoewel de stiefvader het politiehooft van de centrale regio van Burundi zou zijn en talrijke politiemensen onder zich heeft (notities 21 november 2018, p. 7).

2.5.6. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op passende wijze tegemoet is gekomen aan de vaststelling dat verzoekster minderjarig is. Er werden steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Verzoekster werd gehoord door een gespecialiseerd medewerker van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het bijzijn van haar voogd en het persoonlijk onderhoud werd aangepast aan haar leeftijd. Er kan dan redelijkerwijze aangenomen worden dat in de gegeven omstandigheden van het persoonlijk onderhoud, de rechten van verzoekster gerespecteerd werden.

2.5.7. Anderzijds betwijfelt de commissaris-generaal niet dat verzoeksters moeder (en haar dochters) oorspronkelijk de Rwandese nationaliteit bezaten en verzoeksters moeder mits haar huwelijk met een Burundese onderdaan, de Burundese nationaliteit heeft aangenomen voor haar en haar kinderen. Evenmin wordt betwijfeld dat verzoeksters moeder voor de 'United Nations Interim Security Force for Abyei (UNISFA)' heeft gewerkt. De functie van verzoeksters stiefvader T.B. ligt evenmin in het geding, noch dat meneer T.B. invloedrijk is als Algemene Regionale Commissaris van politie voor de Central Region (Centrale Regio) in Burundi.

2.5.8. Bij het verzoekschrift en in de door verzoeksters aanvullende nota's worden nieuwe gegevens voorgelegd over de situatie van verzoeksters moeder (stukken 3, 4 en 5) *“die enerzijds haar verblijf in Oeganda bevestigen en anderzijds “meer informatie toevoegen betreffende de redenen van haar vertrek en haar situatie in Oeganda”*: een opsporingsbevel tegen verzoeksters moeder afkomstig van de gerechtelijke politie van Burundi van 8 juni 2018; een tijdelijke verblijfsvergunning toegekend aan de moeder van verzoekster in Oeganda, geldig van 8 augustus 2018 tot 8 augustus 2021, afgeleverd door Entebbe municipal council Division B.; een klacht, neergelegd door de moeder van verzoekster, J. U., op

15 april 2019 te Old Kampala Police Station (Oeganda) omwille van bedreigingen door Burundese personen tussen januari 2019 en maart 2019. Nog daargelaten, zoals de nota van de commissaris-generaal van 2 juli 2019 terecht stelt, dat deze klacht louter steunt op de verklaringen van verzoeksters moeder (*"This report has been made under the request of the complainant one J.U."*) kan tevens blijken uit een stuk gevoegd bij de aanvullende nota, op de Raad toegekomen op 9 augustus 2019, dat verzoeksters moeder internationale bescherming heeft aangevraagd in Oeganda (zie het attest van the Office of the Prime Minister, afgegeven van 18 juli 2019 te Kampala).

Dit stuk lag niet voor op het CGVS. Evenmin was het CGVS op de hoogte dat verzoeksters moeder intussen in Canada asiel heeft aangevraagd. Bij de aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting wordt een fotokopie van een attest afgeleverd op 7 augustus 2019 (stuk 2) gevoegd met de bevestiging van de asielaanvraag ingediend in Canada door de moeder van verzoekster, U. J., en haar zus, I. S. Daarbij wordt nog een brief van de Canadese asielinstanties van 5 september 2019 gevoegd dat stelt dat de moeder van verzoekster en haar zus een hoge erkenningsgraad hebben, zodat hun procedure louter schriftelijk en versneld behandeld kan worden met vraag tot het overmaken van bepaalde stukken (stuk 3). Ten slotte wordt nog een nieuwe convocatie door de Burundese instanties van 16 juli 2019 bijgevoegd (stuk 4).

2.5.9. Artikel 24 Procedurerichtlijn onder 4) stelt als volgt:

*"4. De lidstaten zorgen ervoor dat overeenkomstig deze richtlijn ook aan de behoefte inzake bijzondere procedure waarborgen wordt tegemoetgekomen indien die behoefte in een latere fase van de procedure aan het licht komt, zonder dat de procedure opnieuw moet worden gestart".*

De Raad meent dan ook dat de procedurele steunmaatregelen die de alleenstaande minderjarige verzoekster werden toegekend op het CGVS ook in beroep bij de Raad dienen te worden gehandhaafd in het licht van de samenwerkingsplicht zoals opgelegd bij artikel 4, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de Richtlijn 2013/32/EU.

2.5.10. Indien, zoals ter terechtzitting door de verwerende partij terecht wordt gesteld, elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites moet worden onderzocht, dan komt het de Raad raadzaam voor om verzoeksters nieuwe elementen grondig te onderzoeken met in achtneming van de stukken uit Canada. Vooreerst is verzoekster nog steeds een alleenstaande minderjarige en het kind van haar voorheen Rwandese, nu Burundese, moeder. Meneer T.B. is haar Burundese stiefvader sinds begin 2015 (*"na het huwelijk van hem en mijn moeder"*, notities 2 april 2019, p. 11). Verzoekster is drie jaar later vertrokken naar België in mei 2018. De Raad stelt bovendien vast dat de commissaris-generaal verzoeksters identiteit en nationaliteit, noch het profiel van haar moeder en stiefvader betwijfelt en verzoekster in de zin van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet, een oprechte inspanning heeft geleverd om haar verzoek te staven. Het is dan ook aangewezen om naast de elementen in het administratief dossier en de landeninformatie, ook de nieuwe voorliggende stukken en de informatie die verzoekster bij haar moeder kan inwinnen mee te nemen in het onderzoek naar verzoeksters nood om internationale bescherming. Het komt immers redelijk voor aan te nemen dat een jonge tiener niet geheel op de hoogte is van de (politieke) problemen tussen haar ouders en de redenen waarom haar moeder eerst in Oeganda en daarna in Canada samen met verzoeksters zus, asiel aanvroeg. Verzoekster is wel in nauw contact met haar moeder en kan dus meer duidelijkheid vragen. Ook de commissaris-generaal heeft de mogelijkheid de stukken te verifiëren die verzoekster neerlegt over haar moeders asielpprocedure in Canada.

2.5.11. De Raad stelt vast dat zowel verzoekster (zie *"Bewijs van link tussen de stiefvader van verzoekster en de Imbonerakure: a) Forum pour le renforcement de la société civile, "Burundi: les violations des droits humains continuent et aggravent la paupérisation de la population"*, februari 2019 (p. 26 wordt naam in verband gebracht met daden Imbonerakure); b) Agence Bujumbura News, *"Quand les masques tombent au CNDD-FDD"*, 6 oktober 2015, *"Human Rights Watch, "Burundi, events of 2018"* en *"United Nations General Assembly, "Report of the commission of Inquiry on Burundi"*, 10-28 september 2018 en 29 april 2019) als de commissaris-generaal (de COI Focus: *"Burundi: Situation sécuritaire"*, van 3 juli 2018 en de COI Focus *"Burundi: Risque en cas de retour de ressortissants burundais qui ont séjourné en Belgique"*; het rapport van de Internationale Federatie voor de Mensenrechten en de Ligue Burundaise des Droits de L'homme, *"Burundi: Répression aux dynamiques génocidaires"*; het *"Rapport de l'enquête indépendante des Nations Unies sur le Burundi du 20 septembre 2016, établie conformément à la résolution S-24/1"*; *"Le gouvernement burundais accentue la répression par crainte de la dissidence"* van 26 oktober 2016 van Human Rights Watch) terecht wijzen op de situatie in Burundi en de spanningen tussen Burundi en België.

Samengenomen met de gegevens uit het administratief dossier, de nota van het CGVS, het verzoekschrift en aanvullende nota's van verzoekster met besproken bijgevoegde stukken en landeninformatie, is het redelijk aan te nemen dat deze nieuwe gegevens een impact kunnen hebben op verzoeksters verzoek om internationale bescherming.

2.6. Gelet op artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet kan tot vernietiging overgaan als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

2.7. Er wordt een gegrond middel aangevoerd.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 10 mei 2019 wordt vernietigd.

### **Artikel 2**

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf mei tweeduizend twintig door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK